

Vinderup (Moltesen) angaaende tvungen Voldgift. Jeg deler den Anskuelse, at Stridsspørgsmaal og Kampe, som kunne opstaa mellem de organiserede Arbejdere og Arbejdsgivere, maa udkæmpes, uden at man blander sig deri, naar der ikke er den allerstørste Nødvendighed derfor. Jeg synes, at de maa selv bære de Byrder og det Ansvar, som følge med saadanne Kampe. Jeg ved naturligvis vel, at hvad der gaar til Grunde i de Kampe og den økonomiske Krise, som kan opstaa deraf, gaar ud over Samfundsklasser og Samfundsborgere, som ikke direkte ere implicerede i disse Kampe. Men jeg glæder mig, som sagt, over, at den meget ærede Indenrigsminister tog saa haandfast paa denne Sag, at han sagde ubetinget Nej med Hensyn til at være medvirkende til at oprette en saadan Voldgiftsdomstol.

Jeg ved meget godt, at der for Oprettelsen af en saadan Domstol er anført, at man under en Lock-out kunde tænke sig, at Arbejderne svarede med en Generalstrejke, hvorved Udførsel af Landbrugsprodukter — Landets Hovedindtægtskilde — hindredes; man vilde kunne etablere Høststrejker, Malkestrejker osv. Jeg vil derom sige, at jeg nærer ikke nogen stor Frygt for, at man vil anvende Generalstrejke i saa Henseende, og jeg skal med faa Ord sige, hvorfor jeg ikke frygter derfor. Der er et meget stort Skridt fra at udkaste en fantastisk Tanke om noget saadant og til at realisere den, thi vel er der fantastiske og fanatiske Agitatorer indenfor alle Lejre, men der er ogsaa megen sund Fornuft, og jeg tror, den sunde Fornuft vil sejre i det Tilfælde, thi jeg tror, at alle Partier ville forstaa, at hvis man vilde etablere en saadan Generalstrejke, vilde det være det samme som at overskære vort Lands økonomiske Livsnerve, og det tror jeg, de stridende Parter vilde betænke sig paa. Men dernæst vil jeg sige, at selv om man vilde gøre et saa fortvivlet Skridt som dette, saa staar Landbruget som Helhed jo ikke uden Midler til at afværge det i værste Tilfælde. Fra Husmanden med den ene Ko til Herremanden med de 100 Køer er det jo en absolut nødvendig Eksistensbetingelse for dem lige saa vel som for alle andre Samfundsklasser, der se paa deres egne Interesser og ikke lade Fanatismen raade, at afværge et saadant Skridt. For dem er det en Livsbetingelse, og i Landbruget indenfor hele denne Stab af smaa og store er der arbejdsvante Hænder, som ville være i Stand

til — dog ikke saa godt som de øvede Hænder — at udføre det nødvendige Arbejde.

Som sagt, jeg nærer ikke denne Frygt, og jeg tror, det vilde let gaa saaledes, at en tvungen Voldgiftsdomstol kom til at virke som en Sovepude. Det er bedre at lade de stridende Parter selv afgøre de Kampe, de ville udkæmpe. Vi maa dernæst huske paa, at skulde der hælde noget alvorligt i saa Henseende, ere Lovgivningsmagten og Regeringen i Stand til at foretage de fornødne Skridt, uden at vi behøve at forhandle i Aar og Dag derom. Jeg skal i denne Forbindelse blot nævne Bankgarantien. Med dette in mente tror jeg, der ikke er Grund til andet end at lade Lovgivningsmagten gribe ind, hvis Tilfældet skulde indtræde. Naar vi tage Forholdene saaledes, ville de komme til at udvikle sig paa den naturligste Maade.

Jeg skal dernæst gøre nogle Henstillinger til den meget ærede Trafikminister.

I Loven af 27. Maj 1908 om nye Jernbaneanlæg fastsættes det, at der *kan*, for Resten ogsaa, at der *skal*, anvendes $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig til Statsbaneanlæg. Saa vel den højtærede Konseilspræsident som den højtærede Finansminister have udtalt det Ord: Lov er Lov. Det vil med andre Ord sige, at Loven skal respekteres. Jeg vil haabe, at den meget ærede Trafikminister stiller dette Krav frem for den meget ærede Finansminister, som jo har sagt, at han har en haard Haand med Hensyn til Statskassen, og at han med stor Styrke vil hævde, at Lov er Lov, ogsaa hvad Jernbaneanlæg angaar, og at disse Anlæg maa blive fremmede i den Rækkefølge og med de Bevillinger, som Loven forudsatte. For yderligere at skærpe, at det var Meningen, at man skulde kunne benytte $2\frac{1}{2}$ Million aarlig til Statsbaneanlæg og 1 Million til private Baner, blev det fastslaaet i Loven, at det Beløb, der sporedes i det ene Finansaar, kunde overføres til det andet. Skønt naturligvis Bevillingerne maa vedtages paa de aarlige Tillægsbevillingslove, var det dog noget, som kunde gøres rent administrativt, idet det jo er slaaet fast i Loven.

For Finansaaret 1908—09 blev der bevilget til Dobbeltsporet over Fyn $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Paa det aflagte Statsregnskab viser det sig, at der kun er brugt 92,000 Kr. Aaret efter er der atter bevilget $1\frac{1}{2}$ Million, men hvor meget der er brugt af dette Beløb, og hvor meget der er brugt af det, der er sparet i det førstnævnte Finansaar,